

FITXA DE TREBALL (8)

AUTORITAT I PARTICIPACIÓ

El Document preparatori del Sínode té per finalitat afavorir la primera fase d'escolta i consulta al poble de Déu en cada Església particular i, concretament, en la nostra Església de Tarragona. Es tracta «d'afavorir un ampli procés de consulta per a recollir la riquesa de les experiències de sinodalitat viscudes, amb les seves diverses articulacions i matisos, implicant els pastors i els fidels» de la nostra Església diocesana, «sense obviar les precioses aportacions que poden venir dels consagrats i consagrades», i sense excloure «la veu dels pobres i dels exclosos».

VÍDEO INTRODUCTORI

<https://youtu.be/0JaCwCG57lw>

PREGUNTES

Una Església sinodal és una Església participativa i corresponsable. Com s'identifiquen els objectius que han d'aconseguir-se, el camí per a aconseguir-los i els passos que cal fer? Com s'exerceix l'autoritat dins la nostra Església diocesana? Quines són les modalitats de treball en equip i de corresponsabilitat? Com es promouen els ministeris laïcals i l'assumpció de responsabilitat per part del poble fidel? Com funcionen els organismes de sinodalitat a la diòcesi? Són una experiència fecunda?

RESPOSTES

(Les respostes s'hauran d'enviar a través del formulari que trobareu a la secció 'Treballs' del nou web diocesà del Sínode: <http://sinode2023.arqtgn.cat>)

L'ESCRITURA ENS DIU...

La vinguda de l'Esperit Sant (Ac 2, 1-13)

Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. 6 Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Sorpresos i meravellats, deien:

—¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

Tots estaven meravellats i sorpresos i es deien els uns als altres:

—Què vol dir tot això?

Però d'altres, rient-se'n, deien:

—És que el vi els ha pujat al cap.